

การประเมินการดำเนินงานความรับผิดชอบต่อสังคมด้านสิ่งแวดล้อมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่
ตามมาตรฐานความรับผิดชอบต่อสังคม ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ กระทรวง
อุตสาหกรรม กรณีศึกษา: โรงบดแร่แห่งหนึ่งในกำกับของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่
กระทรวงอุตสาหกรรม

**Corporate Social Responsibility (CSR) assessment in practices towards environment aspect, based
on Corporate Social Responsibility - Department of Primary Industrial and Mines (CSR-DPIM)
Standard Case study: A grinding plant under control of Department of Primary Industrial
and Mines (DPIM)**

น้ำฝน สุวรรณเดมิย์ (Numfon Suwantamee)* ดร.ปกรณ สุวานิช (Dr. Parkorn Suwanich)**

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อประเมินการดำเนินงาน CSR ด้านสิ่งแวดล้อมของโรงบดแร่ฯ ตามมาตรฐาน CSR-DPIM ประชากรเป็นตัวแทนจากโรงบดแร่ฯ ชุมชนที่อยู่โดยรอบโรงบดแร่ฯ ในรัศมี 1 กิโลเมตร และผู้นำชุมชน ด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก แบบสัมภาษณ์ และสนทนากลุ่ม พบว่า โรงบดแร่ฯ ได้ปฏิบัติตามข้อตกลงกับข้อกำหนดที่ต้องปฏิบัติร้อยละ 100 ส่วนข้อกำหนดที่ควรปฏิบัติเพิ่มเติม ปฏิบัติได้เพียงร้อยละ 53 ตามที่ได้ระบุไว้ในมาตรฐาน CSR-DPIM ความพึงพอใจเกี่ยวกับการดำเนินงานฯ ที่ชุมชนมีต่อโรงบดแร่ฯ ประเมินความพึงพอใจได้เพียงบางส่วนใน 3 ข้อ โดยมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนการบรรเทาและการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศไม่สามารถประเมินได้ เนื่องจากชุมชนไม่ได้รับข้อมูลและไม่มีส่วนร่วม แนวทางที่เหมาะสมในการดำเนินงาน CSR ด้านสิ่งแวดล้อมตามมาตรฐาน CSR-DPIM คือ ในประเด็นสิ่งแวดล้อม ควรมีนโยบาย งบประมาณ บุคลากร ให้ชัดเจน ส่งเสริม เพิ่มความตระหนักเรื่องสิ่งแวดล้อมเข้าไปในกิจกรรมที่ทำอยู่ รวมถึงมีการประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารให้กับภายนอกได้รับทราบ ส่วนประเด็นการมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชนควรมีการเข้าหาชุมชนอย่างเท่าเทียมกัน ตามลำดับความสำคัญ และพิจารณาความต้องการหรือประโยชน์ของชุมชนประกอบในการทำกิจกรรมร่วมกับชุมชน

ABSTRACT

The objectives of this study are to study CSR assessment on environment issue based on CSR-DPIM standard. Population consisted of 3 key sources of information from the grinding plant, local families of 4 total communities who have been living at least 1 year near (<1KM.) and the leader of community with in-depth interview, interviews schedule and focus group discussion. Result of study has indicated that the grinding plant has covered all of issues which must be done based on the CSR-DPIM standard and they have practiced only 53 % of all issues, which should be done based on CSR-DPIM standard. The satisfaction of people who have been living near to the grinding plant, had a rather high level of satisfaction, but not the climate change mitigation, however adaptation issues couldn't reach a satisfactory assessment due to the fact that they have never got the information of activities from the grinding plant. The suitable guideline for CSR procedure based on CSR-DPIM standard are; 1) The environment issue, the grinding plant should be managed with a clear policy, budget, people, support or development of any project, in parallel with focus on a friendly environment and open public information with in the local community. 2) Community involvement and development issues, the grinding plant should have a close relationship with the community as a priority and in parallel consider the requirements or benefits of the communities when the grinding plant has activities with in them.

คำสำคัญ: สิ่งแวดล้อม มาตรฐานความรับผิดชอบต่อสังคมของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ โรงบดแร่

Key Words: Environment, Csr-Dpim standard, Grinding plant

* นักศึกษา หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการบริหารสิ่งแวดล้อม คณะสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

** รองศาสตราจารย์ สาขาวิชาเทคโนโลยีการบริหารสิ่งแวดล้อม คณะสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

บทนำ

อุตสาหกรรมเหมืองแร่ถือเป็นผู้นำทรัพยากรธรรมชาติไปใช้ประโยชน์โดยตรง โดยธรรมชาติแล้วมักจะเกิดร่วมกับดิน หินหรือ กรวด แต่ยังไม่สามารถที่จะนำมาใช้ได้ทันที ต้องผ่านการแต่งแร่เพื่อให้แร่ให้อยู่ในรูปที่พร้อมนำไปใช้ (กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่, 2548) ซึ่งแต่ละขั้นตอนของการแต่งแร่จะมีผลพลอยได้ที่ไม่พึงประสงค์เกิดขึ้น และมีส่วนประกอบจำนวนมากที่ไม่ค่อยมีประโยชน์หรือไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่กำหนดไว้ก่อให้เกิดปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม และความขัดแย้งระหว่างผู้ประกอบการและชุมชนที่อยู่โดยรอบ จากปัญหาดังกล่าวทำให้กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ในฐานะหน่วยงานที่กำกับดูแลกลุ่มอุตสาหกรรมเหมืองแร่ ได้จัดทำมาตรฐาน CSR-DPIM ขึ้นเมื่อพ.ศ.2553 และเริ่มส่งเสริมให้ผู้ประกอบการมีความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมภายใต้ชื่อ “โครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อรับผิดชอบต่อสังคม หรือ CSR-DPIM” มาตั้งแต่ พ.ศ. 2553 ต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน เพื่อให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ นำไปประยุกต์ใช้ในองค์กรอย่างเหมาะสมตามศักยภาพและขีดความสามารถของตนเอง (กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่, 2554) และสามารถดำเนินธุรกิจต่อไปได้ควบคู่การดำรงอยู่ร่วมกับสังคมรอบข้างและสิ่งแวดล้อมได้อย่างยั่งยืน Lyon & Maxwell (2008) กล่าวว่า CSR จะมีการเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่องและมีความสำคัญมากยิ่งขึ้น เพราะมีส่วนในการขับเคลื่อนทางการตลาด และ ประเด็นทางด้านสิ่งแวดล้อมจะมีอิทธิพลต่อกิจกรรม CSR มากขึ้นเพราะมีผลกระทบในด้านเศรษฐกิจของธุรกิจเนื่องจากการแก้ไขปัญหาประเด็นทางด้านสิ่งแวดล้อมที่มีความซับซ้อนนั้นจะมีค่าใช้จ่ายที่สูงมาก รวมถึงให้ความยอมรับกับการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการนั้นๆ โดย Mensah (2009) กล่าวว่า ผู้นำหรือตัวแทนจากชุมชนมักถูกซื้อตัวจากบริษัท ทำ

ให้ไม่มีปากมีเสียงแทนประชาชน ทำให้ชุมชนมีทางเลือกที่ไม่มากและต้องยอมรับในสิ่งที่ทางบริษัทได้กำหนดให้เกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

สำหรับในการวิจัยนี้เพื่อประเมินการดำเนินงานความรับผิดชอบต่อสังคมด้านสิ่งแวดล้อมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ตามมาตรฐาน CSR-DPIM โดยเลือกโรงบดแร่ฯ ที่ดำเนินธุรกิจด้านการผลิตผงซิลิกา เฟลด์สปาร์ ตั้งอยู่ที่ ตำบลคอนตุม อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม โดยผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่สามารถใช้ผลการศึกษเป็นข้อมูลประกอบในการตรวจสอบ ปรับปรุง นโยบายหรือมาตรการ ที่เกี่ยวกับการจัดการสิ่งแวดล้อมให้สอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบันรวมถึงเตรียมความพร้อมในเข้าร่วมโครงการดังกล่าวในอนาคตได้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อประเมินการดำเนินงาน CSR ด้านสิ่งแวดล้อมของโรงบดแร่ฯ ตามมาตรฐาน CSR-DPIM
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของชุมชนที่อยู่โดยรอบโรงบดแร่ฯ ที่มีต่อการดำเนินงาน CSR ด้านสิ่งแวดล้อม ตามมาตรฐาน CSR-DPIM
3. เพื่อเสนอแนวทางที่เหมาะสมในการดำเนินงาน CSR ด้านสิ่งแวดล้อม ตามมาตรฐาน CSR-DPIM

วิธีการวิจัย

การดำเนินการวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) ร่วมกับการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) ซึ่งมีกระบวนการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research)

ผู้วิจัยศึกษาแบบสัมภาษณ์จากประชากรกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 235 คน ครัวเรือน ของชุมชนที่อยู่โดยรอบโรงบดแร่ฯ มีอายุ ระหว่าง 18 ปีขึ้นไป อาศัยอยู่ในชุมชนเป็นระยะเวลาตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป และอาศัยอยู่ในชุมชนที่อยู่โดยรอบโรงบดแร่ฯ ในรัศมี 1 กิโลเมตร โดย

การเก็บข้อมูลจากตัวแทนของชุมชนที่อยู่โดยรอบโรง
บดแร่ฯ ด้วยใช้สูตรของเครซีและมอร์แกน (Krejcie and
Morgan) ที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 95 % ความคลาด
เคลื่อน $\pm 5\%$ (มารยาท และปราณี, 2546) ที่ตกเป็น
ครัวเรือนตัวอย่างและรู้จักโรงบดแร่ฯ จากแบบ
สัมภาษณ์ จำนวน 235 ชุด และสามารถเก็บข้อมูลจาก
การแบบสัมภาษณ์จริงได้จำนวน 225 ชุด ซึ่งแบ่งคำถาม
ออกเป็น 3 ตอน ประกอบด้วย

- ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปทางสังคม เศรษฐกิจของ
ประชากรกลุ่มตัวอย่าง มีการวิเคราะห์ข้อมูลด้วย
ค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)
- ตอนที่ 2 ข้อมูลด้านคุณภาพชีวิตที่เกิดจากการ
ดำเนินธุรกิจของโรงบดแร่ฯ
- ตอนที่ 3 ข้อมูลด้านความพึงพอใจในการ
ดำเนินงานความรับผิดชอบต่อสังคมด้านสิ่งแวดล้อม
ของโรงบดแร่ฯ

โดยในตอนที่ 2 และ 3 นั้นจะมีมาตราประเมิน
แบบลิเคิร์ต (Likert Scale) โดยเป็นการให้ระดับคำตอบ
5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อย
ที่สุด (ยุบล, 2547) โดยมีเกณฑ์การพิจารณาให้คะแนน
ดังนี้

ตอนที่ 2 ผลกระทบ

ผลกระทบมากที่สุด	คะแนนเท่ากับ 5
ผลกระทบมาก	คะแนนเท่ากับ 4
ผลกระทบปานกลาง	คะแนนเท่ากับ 3
ผลกระทบน้อย	คะแนนเท่ากับ 2
ผลกระทบน้อยที่สุด	คะแนนเท่ากับ 1

ตอนที่ 3 ความพึงพอใจ

พึงพอใจมากที่สุด	คะแนนเท่ากับ 5
พึงพอใจมาก	คะแนนเท่ากับ 4
พึงพอใจปานกลาง	คะแนนเท่ากับ 3
พึงพอใจน้อย	คะแนนเท่ากับ 2
พึงพอใจน้อยที่สุด	คะแนนเท่ากับ 1

ซึ่งมีการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ย
(Mean) เพื่อใช้แปลความหมายของข้อมูลความพึงพอใจ
และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.) ที่

ใช้ร่วมกับค่าเฉลี่ยเพื่อแสดงการกระจายของข้อมูลความ
พึงพอใจในการจัดการด้านต่างๆของโรงบดแร่ฯ โดย
พิจารณาจากค่าเฉลี่ยตามเกณฑ์ของเบสท์

(ศิริวรรณ และคณะ, 2541)

ค่าเฉลี่ยระหว่าง	ระดับความพึงพอใจ
4.21-5.00	มากที่สุด
3.41-4.20	มาก
2.61-3.40	ปานกลาง
1.81-2.60	น้อย
1.00-1.80	น้อยที่สุด

การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research)

ผู้วิจัยศึกษาด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-
Depth Interview) กับประชากรกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่
ตัวแทนจากโรงบดแร่ฯ หรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย
จำนวน 3 คน คือ ผู้จัดการทั่วไป ผู้จัดการโรงงาน และ
ตัวแทนจากคณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย
และสภาพแวดล้อมในการทำงาน (คปอ.) ซึ่งเป็น
ผู้เกี่ยวข้องโดยตรงกับเกี่ยวกับนโยบายด้านการจัดการ
สิ่งแวดล้อม ทั้งภายในและพื้นที่รอบข้างโรงบดแร่ฯ
การจัดการด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งครอบคลุม 4 ประเด็นย่อย
ตามหัวข้อสิ่งแวดล้อมของมาตรฐาน CSR-DPIM และ
การดำเนิน CSR ด้านสิ่งแวดล้อม รวมทั้งปัญหาหรือ
อุปสรรค ตลอดจนข้อเสนอแนะในการดำเนินการ ซึ่ง
ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการนำข้อมูลการดำเนินงาน
ไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์การปฏิบัติตามมาตรฐาน CSR-
DPIM เพื่อประเมินการดำเนินงาน CSR ด้าน
สิ่งแวดล้อมของโรงบดแร่ฯ และนำเสนอแบบพรรณนา
ประกอบร่วมกับข้อมูลเชิงปริมาณ เพื่อตอบคำถามการ
วิจัย และใช้วิธีการสนทนากลุ่ม (Focus Group
Discussion) กับประชากรกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นตัวแทน
จาก 3 ภาคส่วน คือ ตัวแทนจาก คปอ.จากโรงบดแร่ฯ
จำนวน 1 คน และผู้นำชุมชนระดับหมู่บ้าน จำนวน 4
คน ด้วยวิธีคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive
Sampling) ส่วนตัวแทนจากชุมชนที่อยู่โดยรอบโรงบด
แร่ฯ คัดเลือกด้วยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple
random sampling) ด้วยตัวแทนหมู่บ้านอย่างน้อย 1-2

คน รวมทั้งสิ้นประมาณ 9-13 คน เพื่อหาแนวทางที่เหมาะสมในการดำเนินงาน CSR ด้านสิ่งแวดล้อม ตามมาตรฐาน CSR-DPIM นั้นจะมีการใช้ SWOT Analysis เข้ามาวิเคราะห์ให้เห็นถึงจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และข้อจำกัด หลังจากนั้นนำมาข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์ในรูปแบบความสัมพันธ์แบบ TOWS Matrix (เทพศักดิ์, 2553) เพื่อกำหนดเป็นแนวทางที่เหมาะสมตามกลยุทธ์ประเภทต่างๆ

ผลการวิจัย

1. ผลการประเมินการดำเนินงาน CSR ด้านสิ่งแวดล้อมของโรงพยาบาลฯ ตามมาตรฐาน CSR-DPIM

1.1 นโยบายด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม

ทางโรงพยาบาลฯ ยังไม่มีการกำหนดนโยบายด้านการจัดการสิ่งแวดล้อมแยกไว้อย่างชัดเจน มีเพียงที่อยู่ในนโยบายด้านอาชีวอนามัย ความปลอดภัยและสภาพแวดล้อมในการทำงาน โดยในการดำเนินงานจะเป็นการปฏิบัติให้สอดคล้องตามที่กฎหมายและข้อกำหนดภายในกลุ่มของเครือบริษัทได้กำหนดขึ้นมา ส่วนประเด็นสิ่งแวดล้อมที่กำหนดไว้ในนโยบาย อาชีวอนามัย ความปลอดภัยและสภาพแวดล้อมในการทำงานนั้นเป็นการมุ่งเน้นที่เกี่ยวกับด้านความปลอดภัยในการทำงานของผู้ที่ปฏิบัติงานมากกว่าพื้นที่โดยรอบ

ส่วนการเข้าร่วมโครงการ CSR-DPIM นั้นทางโรงพยาบาลฯ ยังไม่ได้เข้าร่วมนั้น พบว่าระดับผู้บริหารได้รับข้อมูลของโครงการนี้น้อยมาก ส่วนระดับปฏิบัติการ เห็นว่าจากนโยบายที่ไม่ชัดเจน ทำให้ยังขาดแบบแผนหรือแนวทางในการปฏิบัติ ขาดบุคลากร มีความผิดพลาดในการถ่ายทอดข้อมูลอำนาจในการตัดสินใจและการสนับสนุนจากส่วนกลางที่ยังไม่เกิดอย่างเป็นรูปธรรม

1.2 ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม

เมื่อนำเกณฑ์ในประเด็นสิ่งแวดล้อมตามมาตรฐาน CSR-DPIM มาพิจารณาประกอบ พบว่าโรงพยาบาลฯ ได้มีการปฏิบัติที่สอดคล้องกับข้อกำหนดที่ต้องปฏิบัติได้ครบถ้วนทุกข้อ ทั้ง 4 ประเด็นโดยคิดเป็นร้อยละ

100 ของข้อกำหนดที่ต้องปฏิบัติตามมาตรฐาน CSR-DPIM แต่ในส่วนของการปฏิบัติที่ควรปฏิบัติเพิ่มเติม นั้น โดยเฉลี่ยแล้วทางโรงพยาบาลฯ สามารถทำได้เพียงร้อยละ 53 ของข้อกำหนดที่ควรปฏิบัติเพิ่มเติมตามมาตรฐาน CSR-DPIM ที่ได้ระบุไว้ ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงความสอดคล้องของการดำเนินงาน CSR ด้านสิ่งแวดล้อมของโรงพยาบาลฯ ตามมาตรฐานความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ (CSR-DPIM)

ประเด็น	ข้อกำหนดที่ต้องปฏิบัติ			ข้อกำหนดที่ควรปฏิบัติเพิ่มเติม		
	ทั้งหมด	ปฏิบัติได้	ร้อยละ	ทั้งหมด	ปฏิบัติได้	ร้อยละ
ด้านสิ่งแวดล้อม						
1. การป้องกันมลพิษ	3	3	100	4	3	75
2. การใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน	4	4	100	4	2	50
3. การบรรเทาและการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ	2	2	100	5	2	40
4. การปกป้องและฟื้นฟูแหล่งที่อยู่อาศัยตามธรรมชาติ	3	3	100	2	2	100
รวม	12	12	100	15	8	53

1.2.1 การป้องกันมลพิษ

ปฏิบัติได้เกือบครอบคลุมในทุกประเด็นทั้งข้อกำหนดที่ต้องปฏิบัติ และข้อกำหนดที่ควรปฏิบัติเพิ่มเติมตามที่มาตรฐาน CSR-DPIM ได้ระบุไว้

เนื่องจากส่วนใหญ่ในข้อกำหนดที่ระบุไว้เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ทางโรงพยาบาลฯ ต้องพึงปฏิบัติตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องระบุไว้ แต่ในส่วนของการเปิดโอกาสให้ชุมชนได้รับรู้ข้อมูลด้านสิ่งแวดล้อมและการมีส่วนร่วม นั้น ทางโรงพยาบาลฯ ยังไม่ได้มีการดำเนินการในส่วนนี้

1.2.2 การใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน

ปฏิบัติได้เกือบครบในทุกประเด็นทั้งข้อกำหนดที่ต้องปฏิบัติ และข้อกำหนดที่ควรปฏิบัติเพิ่มเติมตามที่มาตรฐาน CSR-DPIM ได้ระบุไว้เช่นกัน เนื่องจากทางลักษณะของธุรกิจที่พึ่งทรัพยากรธรรมชาติ หากไม่มีการปรับตัว อาจก่อความเสี่ยงในอนาคต จึงได้มีการคิดค้นพัฒนาการนำแร่มาใช้ประโยชน์ให้มากที่สุด รวมถึงมีการคิดค้นการพัฒนาปรับปรุงกระบวนการผลิตเพื่อให้มีการนำใช้แร่ที่มีคุณภาพต่ำมากขึ้นจากเดิม

1.2.3 การบรรเทาและการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

ปฏิบัติได้เกือบครอบคลุมในประเด็นทุกของข้อกำหนดที่ต้องปฏิบัติ เช่น การใช้ถังดับเพลิงชนิดถังสีเขียว การดูแลรักษายานพาหนะที่ใช้ การลดความชื้นในแร่ด้วยการตากแสงแดด เป็นต้น ส่วนของข้อกำหนดที่ควรปฏิบัติเพิ่มเติมสามารถทำได้เพียง 2 ข้อ จาก 5 ข้อ ซึ่งสอดคล้องกับทางโรงพยาบาลฯ เองที่ไม่ได้ตระหนักหรือตื่นตัวเกี่ยวกับเรื่องนี้เท่าที่ควร เพราะในหลายประเด็นตามมาตรฐาน CSR-DPIM ผู้ประกอบการบางส่วนยากที่จะสามารถทำได้ เพราะไม่พร้อมทั้งนโยบาย บุคลากร รวมถึงค่าใช้จ่ายที่จะเกิดขึ้น เป็นต้น

1.2.4 การปกป้องและฟื้นฟูแหล่งที่อยู่อาศัยตามธรรมชาติ

ปฏิบัติได้ครอบคลุมในทุกประเด็นทั้งข้อกำหนดที่ต้องปฏิบัติ และข้อกำหนดที่ควรปฏิบัติเพิ่มเติมตามที่มาตรฐาน CSR-DPIM ได้ระบุไว้ เนื่องจากทางโรงพยาบาลฯ มีกระบวนการผลิตโดยการบดแร่ภายในอาคารที่มีการควบคุมการจัดการ และไม่มีกิจกรรมเกี่ยวกับการทำเหมืองแร่ ดังนั้นกิจกรรมในด้าน

การปกป้องและฟื้นฟูแหล่งที่อยู่อาศัยตามธรรมชาตินั้น จะเป็นการจัดการในพื้นที่ภายในของโรงพยาบาลฯ

1.3 ด้านการดำเนินกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมด้านสิ่งแวดล้อม

โรงพยาบาลฯ ได้พยายามสานต่อกิจกรรมนี้ให้ยังคงมีอยู่ต่อไป โดยทำตามศักยภาพที่มี และพิจารณาถึงข้อกำหนดของกฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเป็นสำคัญ แม้ว่าทางโรงพยาบาลฯ จะดำเนินงานภายใต้ข้อจำกัดที่มีอยู่ แต่ผลจากความพยายาม ทำให้แนวโน้มจากการร้องเรียนลดลงและอยู่ในวงจำกัด

ในส่วนของการเข้าร่วมโครงการส่งเสริมการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ต่อสังคม ตามมาตรฐาน CSR-DPIM ระดับผู้บริหาร มีการได้รับข้อมูลในส่วนนี้น้อยมาก และเห็นว่าหากข้อจำกัดในการดำเนินงานที่ได้กล่าวมาข้างต้นได้รับการอนุมัติหรือ คงจะได้มีโอกาสในการเข้าร่วมโครงการนี้ในอนาคต

2. ความพึงพอใจของชุมชนที่อยู่โดยรอบโรงพยาบาลฯ ที่มีต่อการดำเนินงาน CSR ด้านสิ่งแวดล้อม ตามมาตรฐาน CSR-DPIM

2.1 ข้อมูลทั่วไป

พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ทำการวิจัยพบว่ามีกลุ่มใหญ่จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจะเป็นเพศหญิง มากกว่าเพศชาย มีสถานะเป็นลูกบ้าน มีช่วงอายุมากกว่า 60 ปี เป็นคนในพื้นที่ จบการศึกษาระดับประถมศึกษา และประกอบอาชีพ เช่น รับจ้างทั่วไป เกษตรกรรม แต่มีบางส่วนที่ไม่ได้ประกอบอาชีพใดๆ

2.2 คุณภาพชีวิตและผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

2.2.1 คุณภาพชีวิตและผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

จากผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและคุณภาพชีวิตจากการดำเนินงานของโรงพยาบาลฯ เมื่อจำแนกตามรายชื่อ พบว่าทุกรายชื่อที่ทำการวิจัยเกี่ยวกับผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

และคุณภาพชีวิตฯ มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1.00-1.59 ซึ่งเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยตามเกณฑ์ของเบสท์ (ค่าเฉลี่ย 1-1.80 หมายถึง น้อยที่สุด) แสดงว่า ทุกชุมชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีความคิดเห็นว่าชุมชนของตนเองได้รับผลกระทบจากการดำเนินงานของโรงบดแร่ฯ ที่อยู่ในระดับน้อยที่สุด ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และระดับผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและคุณภาพชีวิตจากการดำเนินงานของโรงบดแร่ฯ จำแนกตามรายชื่อ

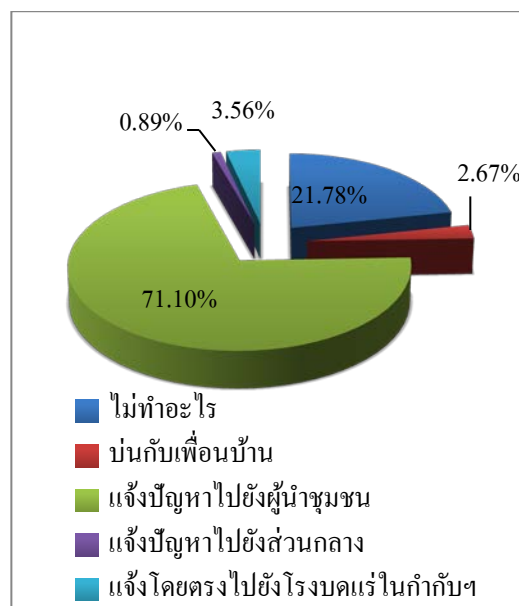
ประเด็น	$\bar{x}$	S.D	ระดับผลกระทบ
1.ด้านมลพิษทางอากาศ/ฝุ่น	1.59	1.010	น้อยที่สุด
2.ด้านมลพิษทางเสียง	1.47	0.881	น้อยที่สุด
3.ด้านสุขภาพฯ	1.24	0.698	น้อยที่สุด
4.ด้านคมนาคมขนส่ง	1.19	0.716	น้อยที่สุด
5.ด้านอาชญากรรม	1.06	0.252	น้อยที่สุด
6.ด้านความแออัดในชุมชน	1.05	0.225	น้อยที่สุด
7.ด้านวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชุมชน	1.08	0.350	น้อยที่สุด
8.ด้านการประกอบอาชีพ	1.07	0.319	น้อยที่สุด
9.การจ้างงานคนในชุมชน	1.13	0.398	น้อยที่สุด
10.ผลกระทบอื่นๆ	1.00	0.000	น้อยที่สุด

ซึ่งแม้ว่าผลกระทบจากการดำเนินงานของโรงบดแร่ฯ ที่อยู่ในระดับน้อยที่สุด แต่ยังพบว่ามีผลกระทบอยู่ในพื้นที่ที่อยู่ติดกับโรงบดแร่ฯ โดยเฉพาะหมู่ที่ 9 ที่อาศัยอยู่ติดชายคลองหนองบอน และหมู่ที่ 4 ที่อาศัยอยู่รอบโรงบดแร่ฯ และมีการใช้ถนนเข้า-ออกทางเดียวกัน

โรงบดแร่ฯ โดย กลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มนี้จะเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการดำเนินการชุมชนโดยรอบโรงบดแร่ฯ มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่อาศัยอยู่ในบริเวณอื่นๆ โดยเห็นว่าประเด็นด้านมลพิษทางอากาศ มลพิษทางเสียง และ ด้านคมนาคมขนส่ง ได้ส่งผลกระทบมากกว่าประเด็นอื่น

2.2.2 วิธีการแก้ไขหากได้รับผลกระทบในด้านใดด้านหนึ่งของแต่ละชุมชน

พบว่าทางกลุ่มตัวอย่างมีวิธีการแก้ไขหากได้รับผลกระทบด้วยการแจ้งปัญหาไปยังผู้นำชุมชนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 71.11 รองลงมา คือ ไม่ทำอะไร ร้อยละ 21.78 แจ้งโดยตรงไปยังโรงบดแร่ในกำกับฯ ร้อยละ 3.56 บ่นกับเพื่อนบ้าน ร้อยละ 2.67 และแจ้งปัญหาไปยังส่วนกลาง เช่น อำเภอ จังหวัด ร้อยละ 0.89 ดังแผนภูมิภาพที่ 1

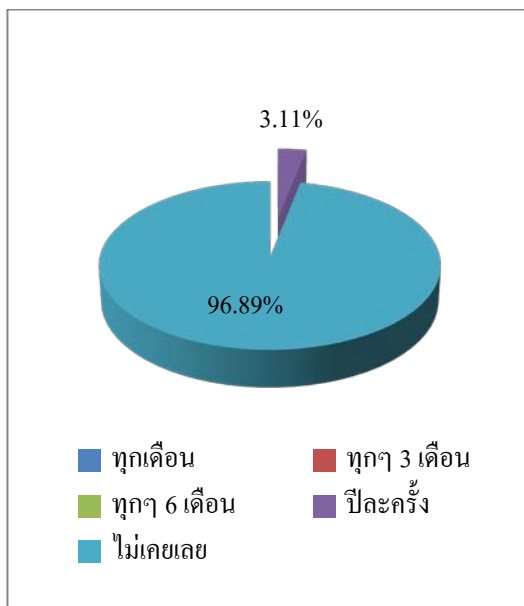

แผนภูมิภาพที่ 1 แสดง ร้อยละของวิธีการแก้ไขหากได้รับผลกระทบในด้านใดด้านหนึ่งของแต่ละชุมชน

2.2.3 ความถี่ในการเข้าพบปะพูดคุยระหว่างตัวแทนจากโรงบดแร่ฯ กับชุมชนเกี่ยวกับผลกระทบที่เกิดขึ้น

พบว่า การเข้าพบปะพูดคุยระหว่างตัวแทนจากโรงบดแร่ฯ กับชุมชนเกี่ยวกับผลกระทบที่เกิดขึ้นจาก

การดำเนินการของโรงพยาบาลฯ จะมีความถี่ในการเข้าพบอยู่ที่ ปีละครั้ง โดยคิดเป็นร้อยละ 3.11 แต่ส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างที่ทำการสัมภาษณ์พบว่าตัวแทนจากโรงพยาบาลฯ ไม่เคยได้เข้ามาพบปะพูดคุยกับชุมชนมากที่สุด คือ คิดเป็นร้อยละ 96.89 ส่วนความถี่ในการเข้าพบ แบบ ทุกเดือน ทุกๆ 3 เดือน และทุกๆ 6 เดือน ไม่พบในกลุ่มตัวอย่าง ดังแผนภูมิภาพที่ 2

แผนภูมิภาพที่ 2 แสดง ร้อยละของการเข้าพบปะพูดคุยระหว่างตัวแทนจากโรงพยาบาลฯ กับชุมชน

2.3 ระดับความพึงพอใจเกี่ยวกับการดำเนินการความรับผิดชอบต่อสังคมด้านสิ่งแวดล้อม

จากการวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลระดับความพึงพอใจได้ใช้หัวข้อตามมาตรฐาน CS-DPIM ในการประเมินประกอบไปด้วย 4 หัวข้อย่อย คือ

2.3.1 การปกป้องและฟื้นฟูแหล่งที่อยู่อาศัยตามธรรมชาติ

จากประเด็นคำถามที่ได้กำหนดไว้ทั้งหมด 7 ข้อย่อย พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 ชุมชน สามารถประเมินความพึงพอใจได้เพียง 3 ข้อคือ (1.1) การป้องกันมลพิษทางอากาศ/ฝุ่น (1.2) การป้องกันมลพิษทางเสียง และ (1.3) การป้องกันด้านคมนาคมขนส่ง โดยประเด็นที่ชุมชนมี

ความพึงพอใจในระดับมากที่สุด ประกอบไปด้วย การป้องกันด้านคมนาคมขนส่ง มีค่าเฉลี่ย 4.80 การป้องกันด้านมลพิษทางเสียง มีค่าเฉลี่ย 4.53 และการป้องกันด้านมลพิษทางอากาศ/ฝุ่น มีค่าเฉลี่ย 4.41 ในส่วนของ (1.4) ผลกระทบอื่นๆ นั้นพบว่า กลุ่มตัวอย่างไม่ได้ประเมินในหัวข้อนี้ เนื่องจากไม่ได้รับผลกระทบใดๆ ที่นอกเหนือจากประเด็นคำถามที่ระบุไว้

ส่วนอีก 3 ข้อที่เหลือ คือ (1.5) การเปิดโอกาสให้ชุมชนได้รับรู้ข้อมูลด้านสิ่งแวดล้อม และมีส่วนร่วมในการกำหนดมาตรการแก้ไข บรรเทาปัญหาและความเสี่ยงด้านสุขภาพที่อาจเกิดขึ้น (1.6) การพัฒนาและส่งเสริมการใช้ผลิตภัณฑ์และบริการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมของโรงพยาบาลฯ และ (1.7) การเปิดเผยข้อมูลสู่สาธารณะเกี่ยวกับชนิด ปริมาณของสารพิษ วัตถุอันตรายที่ใช้ การปล่อยออกสู่ภายนอก ความเสี่ยงต่อสุขภาพทั้งในการดำเนินงานปกติ และกรณีการเกิดอุบัติเหตุ ไม่สามารถประเมินได้เนื่องจากทางโรงพยาบาลฯ ไม่เคยได้เข้ามาเผยแพร่ข้อมูลและหรือทำกิจกรรมในส่วนนี้ร่วมกับชุมชนเลย ทำให้ไม่ทราบว่าจะพึงพอใจจากกิจกรรมข้างต้นมากน้อยเพียงใด

2.3.2 การใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน

จากประเด็นคำถามที่ได้กำหนดไว้ทั้งหมด 4 ข้อย่อย พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 ชุมชน สามารถประเมินความพึงพอใจได้เพียง 1 ข้อเท่านั้น คือ (2.4) การบริหารจัดการแหล่งทรัพยากรน้ำเพื่อสามารถเข้าถึงอย่างเท่าเทียม ที่มีระดับความพึงพอใจ มากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 4.66 ส่วน 3 ข้อที่เหลือ คือ (2.1) ส่งเสริมและเผยแพร่การให้ชุมชนใช้วัสดุที่นำกลับมาใช้ใหม่ (2.2) การสร้างจิตสำนึกให้ชุมชนร่วมใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน และ (2.3) การเผยแพร่ให้กับชุมชนเกี่ยวกับการนำทรัพยากรทางเลือกมาใช้ร่วมกันหรือทดแทนทรัพยากรที่ใช้แล้วหมดไป ไม่สามารถประเมินได้ เนื่องจากทางโรงพยาบาลฯ ไม่เคยได้เข้ามาเผยแพร่ข้อมูลและหรือทำกิจกรรมในส่วนนี้ร่วมกับชุมชนเลย ทำให้ไม่ทราบว่าจะพึงพอใจจากกิจกรรมข้างต้นมากน้อยเพียงใด

2.3.3 การบรรเทาและการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

จากประเด็นคำถามที่ได้กำหนดไว้ทั้งหมด 4 ข้อ
ข้อ คือ (3.1) การเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับก๊าซเรือนกระจก
และภาวะโลกร้อน (3.2) การดำเนินมาตรการทางตรง และ
ทางอ้อมในลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก (3.3) การ
ส่งเสริมการประหยัดพลังงาน และการใช้พลังงานอย่างมี
ประสิทธิภาพให้กับชุมชน และ (3.4) มาตรการป้องกัน
หรือลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากการใช้ และการ
เปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดินของโรงบดแร่ฯ พบว่ากลุ่ม
ตัวอย่างทั้ง 4 ชุมชนไม่สามารถประเมินได้ เนื่องจากทาง
โรงบดแร่ฯ ไม่เคยได้เข้ามาเผยแพร่ข้อมูลและหรือทำ
กิจกรรมในส่วนนี้ร่วมกับชุมชนเลย ทำให้ไม่ทราบว่า
พึงพอใจจากกิจกรรมข้างต้นมากน้อยเพียงใด

2.3.4 การปกป้องและฟื้นฟูแหล่งที่อยู่อาศัย
ตามธรรมชาติ

จากประเด็นคำถามที่ได้กำหนดไว้ทั้งหมด 5 ข้อ
ข้อ สามารถทำการประเมินจากกลุ่มตัวอย่างได้เพียง 1 ข้อ
คือ คือ (4.4) การบริหารจัดการที่ดิน น้ำ ที่สามารถเข้าถึง
ได้อย่างเท่าเทียม ซึ่งมีระดับความพึงพอใจมากที่สุด โดยมี
ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.65 ส่วนอีก 4 ข้อที่เหลือ คือ (4.1) การ
ปกป้องหรือฟื้นฟูระบบนิเวศที่อาจได้รับผลกระทบจาก
การดำเนินงานของโรงบดแร่ฯ (4.2) การป้องกันดินที่อยู่
อาศัยตามธรรมชาติ พื้นที่เกษตรกรรม ในกรณีที่มีการ
พัฒนาอาคารและสิ่งก่อสร้างของโรงบดแร่ฯ (4.3) ความ
รับผิดชอบ/ชดเชยความเสียหาย จากการทำให้เกิดความ
สูญเสียของระบบนิเวศในพื้นที่รอบโรงบดแร่ฯ และ (4.5)
การควบคุมผลกระทบที่เกิดจากการตัดสินใจการใช้ที่ดิน
ของโรงบดแร่ฯ เพื่อให้เกิดผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม
น้อยที่สุด พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 ชุมชนไม่สามารถ
ประเมินได้ เนื่องจากทางโรงบดแร่ฯ ไม่เคยได้เข้ามา
เผยแพร่ข้อมูลและหรือทำกิจกรรมในส่วนนี้ร่วมกับ
ชุมชนเลย ทำให้ไม่ทราบว่าพึงพอใจจากกิจกรรมมาก
น้อยเพียงใด ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)
และระดับความพึงพอใจเกี่ยวกับการดำเนิน
ความรับผิดชอบต่อสังคมด้านสิ่งแวดล้อม
จากการดำเนินงานของโรงบดแร่ฯ จำแนก
ตามรายชื่อ

ประเด็น	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับ ความพึง พอใจ
1. ด้านการป้องกันมลพิษ			
1.1 ด้านมลพิษ ทางอากาศ/ฝุ่น	4.41	0.970	มากที่สุด
1.2 ด้านมลพิษ ทางเสียง	4.53	0.876	มากที่สุด
1.3 ด้าน คมนาคมขนส่ง	4.80	0.692	มากที่สุด
2. การใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน			
2.4 การบริหาร จัดการแหล่ง ทรัพยากรน้ำฯ	4.66	0.846	มากที่สุด
3 การบรรเทา และการปรับตัว ต่อการ เปลี่ยนแปลง สภาพภูมิอากาศ			
4. การปกป้องและฟื้นฟูที่อยู่อาศัยตามธรรมชาติ			
4.4 การบริหาร จัดการที่ดิน น้ำฯ	4.65	0.853	มากที่สุด

3. แนวทางที่เหมาะสมในการดำเนินงาน CSR ด้าน
สิ่งแวดล้อม ตามมาตรฐานความรับผิดชอบต่อสังคม
ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ (CSR-DPIM)

แนวทางที่ได้นำเสนอ ได้แยกออกเป็น 2
ประเด็น หลักตามมาตรฐาน CSR-DPIM ที่ได้ทำการ

วิจัย คือ ด้านสิ่งแวดล้อม และ ด้านการมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชน โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1. ประเด็นด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นการมุ่งเน้นการจัดการภายใน แบ่งออกเป็น 4 แนวทางคือ

3.1.1 แนวทางเชิงรุก

1. ควรส่งเสริมการต่อยอด พัฒนาหรือส่งเสริมจากโครงการที่มีอยู่ โดยเน้นหรือส่งเสริมประโยชน์ทางด้านสิ่งแวดล้อมควบคู่ไปด้วย

3.1.2 แนวทางเชิงป้องกัน

1. ควรมีการจัดสรรงบประมาณในการดำเนินงานออกมาอย่างเป็นสัดส่วนและชัดเจน

2. ควรมีการนำวิธีการประเมินความเสี่ยงมาช่วยวิเคราะห์ เพื่อเป็นการทำเชิงป้องกัน

3.1.3 แนวทางเชิงแก้ไข

1. ควรสร้างความตระหนักและการเห็นความสำคัญของสิ่งแวดล้อม

2. ควรมีการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารใน ด้านสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง ให้ทางชุมชนได้รับทราบด้วยภาษาที่เข้าใจได้ง่าย

3. ควรมีการติดตามผลจากกิจกรรมที่ได้ดำเนินการอยู่ และมีการประเมินผลหากเสร็จสิ้นกิจกรรมนั้นๆ

3.1.4 แนวทางเชิงรับ

1. ควรมีการเขียนแผนงานอย่างเป็นขั้นตอน มีแบบแผนในการดำเนินงาน เพื่อให้งานที่ออกมามีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

2. ควรมีการสร้างทีมงานที่รับผิดชอบโดยตรง ที่ประกอบไปด้วยบุคคลากรจากหลายฝ่าย เพื่อให้ทุกภาคส่วนเข้าใจและเล็งเห็นถึงความสำคัญ

3.2. ประเด็นด้านการมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชน เพื่อเป็นการลดช่องว่างในการดำเนินงานของโรงพยาบาลฯ จึงเสนอเป็นแนวทางเชิงรุก ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.2.1 แนวทางเชิงรุก

1. ควรมีการเข้าหาชุมชนทั้งในสังคมระยะใกล้ และระยะไกล และมีการเปิดกว้างในการ

ติดต่อสื่อสาร รับรู้ข่าวสารอย่างเท่าเทียมกัน ตามระดับความสำคัญ

2. ในการเริ่มทำกิจกรรมร่วมกับชุมชนรอบข้าง ควรพิจารณาถึงความสนใจ ความพร้อมและความต้องการของชุมชนประกอบ เพื่อให้โครงการหรือกิจกรรมที่จะทำมีประโยชน์ต่อชุมชนอย่างแท้จริง

อภิปรายและสรุปผลการวิจัย

ทางโรงพยาบาลฯ สามารถปฏิบัติได้ครอบคลุมหรือเกือบครอบคลุมทั้งหมดจากข้อกำหนดที่ต้องปฏิบัติตามมาตรฐาน CSR-DPIM พบว่า ส่วนใหญ่เป็นสิ่งที่ทางโรงพยาบาลฯ ต้องปฏิบัติตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง และเป็นผลพลอยได้จากการทำกิจกรรมหรือโครงการอื่นมากกว่าที่จะการดำเนินการโครงการด้านสิ่งแวดล้อมขึ้นมาโดยตรง ในส่วนของข้อที่ควรปฏิบัติเพิ่มเติมนั้นสามารถทำได้เพียงบางส่วน โดยเฉพาะในเรื่องของการบรรเทาและการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ที่ยังไม่สามารถปฏิบัติได้ครอบคลุม สืบเนื่องจากยังขาดความตระหนัก ความตื่นตัว และการเล็งเห็นถึงความสำคัญและผลที่จะได้รับในอนาคต ส่วนผลลัพธ์จากกิจกรรมที่ทางโรงพยาบาลฯ ได้จัดทำขึ้น ยังไม่มีการนำข้อมูลมาเผยแพร่ให้กับชุมชนได้รับทราบ ทำให้ปัญหาที่เกิดขึ้นอยู่ หรือการเข้ามารับฟังปัญหาที่ทางชุมชนได้รับยังอยู่ในวงที่จำกัด ไม่ครอบคลุมผู้ที่ได้รับผลกระทบ เมื่อประเมินความพึงพอใจนั้นสามารถประเมินได้เพียงบางข้อของ 3 ประเด็นหลัก คือ ด้านการป้องกันมลพิษ ด้านการใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน และการปกป้องและฟื้นฟูแหล่งที่อยู่อาศัยตามธรรมชาติ ซึ่งแม้ว่าจะมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด แต่ยังคงพบว่ามีผลกระทบอยู่ในพื้นที่ที่อยู่ติดกับโรงพยาบาลฯ โดยเฉพาะในหมู่ที่ 9 บริเวณชายคลอง และหมู่ที่ 4 ที่อาศัยอยู่รอบๆและใช้เส้นทางคมนาคมขนส่งเดียวกับโรงพยาบาลฯ ส่วนการบรรเทาและการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ไม่สามารถประเมินความพึงพอใจได้ เนื่องจากทางชุมชนไม่ได้รับข้อมูลข่าวสารหรือมีส่วนร่วมในกิจกรรมในประเด็นนี้ เพื่อให้

สอดคล้องกับวัตถุประสงค์กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ที่ได้จัดทำมาตรฐาน CSR-DPIM นี้ขึ้นมา เพื่อส่งเสริมผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่เข้าไปประยุกต์ใช้ในองค์กรอย่างเหมาะสมตามศักยภาพและขีดความสามารถ ดังนั้นแนวทางที่ได้นำเสนอไปจะเป็นการมุ่งเน้นการจัดการภายใน ทั้งในเรื่องของนโยบายแนวทางในการดำเนินงาน การสนับสนุนและการมีส่วนร่วมของบุคลากรภายใน รวมถึงงบประมาณที่จะนำมาดำเนินการในส่วนนี้เพื่อให้งานที่ออกมามีประสิทธิภาพและประสิทธิผล มีการประชาสัมพันธ์ข้อมูลจากกิจกรรมที่ทำไปแล้ว หรือทำกิจกรรมร่วมกับชุมชนโดยพิจารณาถึงความเป็นไปได้ในมุมด้านเศรษฐกิจของโรงบดแร่ฯ ประกอบกับความต้องการหรือประโยชน์ของชุมชนรอบข้างที่ การส่งเสริมสร้างโอกาสจากการปรับปรุง เปลี่ยนแปลง หรือการต่อยอดจากกิจกรรมเดิมที่สามารถมุ่งเน้นด้านสิ่งแวดล้อมควบคู่ไปด้วย

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ได้แก่ รองศาสตราจารย์ ดร. ปกรณ์ สุวานิช รองศาสตราจารย์ ดร. เบญจภรณ์ ประภักดี และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จารุวรรณ วงศ์ทะเนตร คณะสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ที่ได้กรุณาดูแล ให้ความรู้ คำแนะนำที่มีคุณค่า ตลอดจนตรวจแก้ไขการศึกษาวิจัยครั้งนี้ให้มีความถูกต้องสมบูรณ์

เอกสารอ้างอิง

- กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่.2548.การแต่งแร่หรือการแยกแร่. ค้นเมื่อ 28 มีนาคม 2555, จาก<http://www.dpim.go.th/articles/article?catid=132&articleid=291>
- กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่.2554. มาตรฐานความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ พ.ศ. 2554. กรุงเทพมหานคร: กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่
- เทพศักดิ์ บุญขันธ์พันธุ์.2553.TOWS Matrix. ค้นเมื่อ 3 เมษายน 2556, จาก <http://www.drmanage.com/index.php?lay=show&ac=article&Id=538663926&Ntype=3>
- มารยาท โยทองยศ และผศ.ปราณี สวัสดิศรทรัพย์.2546. การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างเพื่อการวิจัย.ค้นเมื่อ 22 มีนาคม 2555, จาก<http://research.bu.ac.th/knowledge/kn46/Samplesize.pdf>
- ยุบล เบ็ญจรงค์กิจ.2547.การสร้างเครื่องมือประเมินผลและการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการประเมินผล.ค้นเมื่อ 21 กันยายน 2555, จาก <http://beid.ddc.moph.go.th/th/images/stories/powerpoint/analyse.ppt>
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ. 2541. การวิจัยธุรกิจ. กรุงเทพฯ: เพชรจรัสแสงแห่งโลกธุรกิจ.
- Lyon, T., & Maxwell, J.2008. Corporate Social Responsibility and the Environment: A Theoretical Perspective. Review of Environmental Economics and Policy, 1(0), 1–22
- Mensah, V. 2009. The Role of Corporate Social Responsibility on Sustainable Development: A Case Study of the mining community in the Obuasi municipality. Master Thesis, University of Agder, Kristiansand